

[Knud Østergaard.]
 retten til at afgive deres stemme ved valgene. Efter min opfattelse sætter man her ved en gruppe statsborgere uden for det samfund, der også er deres, og som de ved deres lange fravær fra hjemlandet måske netop yder mere for end andre.

Modstandere af en ligestilling i valgetrig henseende har som et væsentligt argument for deres indstilling peget på den skattefrihed, vore diplomater har. Med indførelsen af kildeskatten falder imidlertid dette privilegium bort, og det vil derfor være naturligt, om man ved en kommende revision af valgloven udvider demokratiet til at omfatte også den gruppe medborgere, mit spørgsmål drejer sig om. En positiv indstilling hertil hos indenrigsministeren vil berolige mig meget.

Indenrigsministeren (*Poul Sørensen*): Det rejste spørgsmål har tidligere været fremme til drøftelse. Det forholder sig sådan, at der er ganske bestemte regler herom, oven i købet regler, som er nedfældet i grundloven, idet grundloven kræver, at man for at kunne stemme har fast bopæl her i landet; det har de pågældende jo ikke, så derfor tør jeg ikke stille noget som helst i udsigt.

Jeg kan svare på den måde, at spørgsmålet må kunne gå med ind i overvejelserne, når valgloven skal til revision; da vil man kunne overveje og undersøge, om man overhovedet kan skabe det juridiske grundlag ved en ændring i valgloven. Men det ligger altså meget usikkert, og jeg tør ikke på nuværende tidspunkt give noget som helst løfte i den retning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Sigsgaard* til indenrigsministeren:

„Vil ministeren foranledige en undersøgelse iværksat — og dens resultat offentliggjort — af de nærmere omstændigheder i sagen om nordhavnen i Helsingør?“

Skriftlig begrundelse:

I december 1966 besluttede Helsingør byråd at gå ind for etablering af en nordhavn og i forbindelse hermed af en færgeforbindelse mellem Helsingør og Helsingborg.

A/S H-H-linjen, der havde taget initiativet, skulle gennemføre projektet.

Arbejdet blev påbegyndt i sommeren 1967, uden at garantikapitalen på 8 mill. kr. var fremskaffet, og uden at kommunens eller ministeriet for offentlige arbejders til-ladelse forelå.

Kontraktforslaget blev endeligt vedtaget af byrådet den 4. september 1967, og vedtagelsen skete, uanset at byrådet var bekendt med arbejderens ulovlige påbegyndelse.

Først i oktober begyndte kommunen at reagere. Konsortiet fik en frist på 8 dage til at stille garantien. Da garantiforholdet stadig ikke bragtes i orden, sattes først 15. december, senere 1. januar og 1. februar som sidste frister.

I oktober 1967 havde magistraten, uden om byrådet og i strid med kontraktens § 1, aftalt med selskabet, at garantikapitalen kunne nedskrives, efterhånden som investeringerne blev foretaget, således at garantien ville være nul, når halvdelen af byggeriet var færdigt. Blandt andet denne aftale er indenrigsministeriet gjort bekendt med gennem en klage til ministeriet fra byråds-medlem Kr. Engelsen.

Da garantierne endelig kom, viste det sig, at deres værdi var højst usikker. Blandt andet omfattede de delvis ubetalte aktier på 1,5 mill. kr. i De danske Bomulds-spindier.

Hele affæren har stor økonomisk rækkevidde.

Entreprenørfirmaet har standset arbejdet på grund af manglende betaling, og kommunen har valget mellem enten at fuldføre arbejdet, hvilket vil koste et stort millionbeløb, eller at retablere området, hvilket også vil være yderst kosteligt.

Sagen er fortrinsvis behandlet på lukkede byrådsmøder, og den har ud over de nævnte en række dunkle punkter. Blandt andet bør ansvaret for, at arbejderne kunne påbegyndes uden tilladelse, og uden at garanti var stillet, placeres, ligesom det bør undersøges, om magistraten havde ret til egenmægtigt at handle i modstrid med overenskomsten.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.